

Scénář k rozhlasové reportáži - Martin Dresler

ZŠ a MŠ Věry Čáslavské, Praha 6, zima 2023

Vstup 1:(Anča)

Martin Dresler se narodil 28.října 1952 v Jičíně. Vyrostl v Praze se svými dvěma mladšími sourozenci. Jeho dětství bylo plné podpory ze strany rodiny. Od raného věku se věnoval sportu.

Pamětník: Asi ve 14 letech převážilo lyžování a začal jsem se věnovat intenzivně sjezdovému lyžování, až někam do závodní úrovně. Rodiče byli z Podkrkonoší a to byly ještě sněhové zimy, že jo dostatečně a tam si mě všimnul jeden tátův spolupracovník a začal nás trénovat, až jsme dosáhli nějaké úrovně, kdy rozhodl, že už to není tak úplně špatné a dal nás do lyžařského oddílu.

vstup 2: (Laura)

Do oddílu vstoupil Martin Dresler, když mu bylo 14 let a zůstal tam až do dospělosti.

Pamětník: A mým cílem nakonec bylo jezdit tak, abych se na vojně dostal do armádního lyžařského oddílu, abych nemusel absolvovat normální vojnu, abych ji teda prosportoval pokud možno, a to se mi podařilo.

vstup 3:(Edita)

Na vojnu do Liptovského Mikuláše nastoupil po ukončení studia na ČVUT. Už od mládí si dopisoval s kamarády ze západní Evropy, což se na vojně ukázalo jako problém.

Pamětník: Já jsem měl styky a udržoval jsem styky a jsem se s nimi netajil s "n" lidmi ze západní Evropy. Takže jsem i na tu vojnu přines nějaké materiály, které zrovna se neshodovaly s tím, co by měl socialistický voják mít s sebou u postele. Bohužel, když mi dělali prohlídku stolu, tak mi tam našli kopii jednoho dopisu, kde jsem se nepříliš pochvalně vyjadřoval o stavu techniky v armádě apod. Mělo to jenom jeden důsledek, že jsem pak přišel z vojny, tak asi za čtvrt roku si mě pozvali do Bartolomějský, at' přijdu s pasem.

vstup 4 : (Edita)

Martinu Dreslerovi po návštěvě státní bezpečnosti nakonec odebrali pas na několik let. Narozdíl od této zkušenosti je následující historka mnohem veselejší.

Pamětník: Nastal okamžik, když jeden náš kamarád se vystěhoval do Švýcarska a za autem si vezl koně.

vstup 5: (Fred)

Ale když byl na hranicích, tak ho nepustili kvůli obyčejným dokumentům na zadním sedadle.

Pamětník: No a když, znova odjížděl z republiky už si toho koně netroufl vzít sebou, no, takže tady zbyl kůň a ten jeden kamarád můj, co byl taky spoluvlastníkem toho koně řekl, tak dobře založíme jezdecký oddíl.

vstup 6: (Fred) Ten však nebylo možné založit jen tak, a proto jeho založení ukryli pod organizaci SSM.

Pamětník: My jsme nedělali vlastně nic co by se chtělo po SSM, ale vždycky jsme měli bezvadně v pořádku papíry, napsali jsme vždycky zápisy ze schůze jak jsme "úžasný" a jak jsme diskutovali a tak dál, přitom se schůze nikdy nekonala.

K tomu koni jsme si koupili nákladák, pak jsme těch nákladáků měli více a byli jsme vyhodnoceni dokonce jako nejlepší místní organizace SSM, asi v Praze.

Takže když přišel na Prahu 6 taková parta skatebordáků, kteří začínaly, přibylo 10-15 členů. No tak jsme vzali skatebordáky pod křídla, takže v podstatě my jsme měli první U Rampu v Praze, uspořádali jsme první mistrovství republiky ve skateboardu.

vstup 7: (Isabella) Velmi důležitou součástí života Martina Dreslera byla vedle sportu také znalost němčiny.

Pamětník: Mně se podařilo v pětaosmdesátém získat možnost pracovat v Německu u Volkswagenu ve Wolfsburgu přímo teda v sídle Volkswagenu.

vstup 8: (Anča) Martin Dresler byl ve Wolfsburgu zaměstnán i během listopadu roku 1989.

Pamětník: A to cítím jako škodu ve svém života běhu, že jsem byl v Německu v okamžiku, když byla revoluce tady a nebyl jsem účasten toho dění a to mě mrzí.

vstup 9: (Isabella) Martin Dresler v Německu pracoval přerušovaně několik let.

Pamětník: pak jsem dělal pro Volkswagen ze Škodovky nějaký čas, no a 94 od podzimu dělám vlastně do teďka ve firmě SAP, což je druhá největší softwarová firma na světě po Microsoftu.

vstup 10: (Laura) Martin Dresler se snaží žít aktivním životem, mít hodně vzpomínek a pomáhat lidem. To samé radí i budoucím generacím.

Pamětník: Zkuste žít aktivně, zkuste i když jsou nepříznivé okolnosti nebo všichni říkají, že to je blbý, že to nejde... vždycky jsou místa, kde to jde. Abyste pak měli vzpomínky a mohli si jako říct, no něco jsem v tom životě prožil.